

N:o 19.

Ank. till Riksd. Kansli den 14 Febr. 1884, kl. 12 midd.

*Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring
i § 7 af Jagtstadgan den 21 Oktober 1864.*

§ 7 i Jagtstadgan den 21 Oktober 1864 har för närvarande följande lydelse:

“Drifver någon upp djur å egen mark eller der han eger lof att jaga, hafve rätt att jagten in på annans egor fullfölja, om djuret förut är såradt; så ock att behålla detsamma, om det der fälles. Är det björn, varg, lo eller jerf, som jagas, vare lag samma, äfven om djuret förut icke blifvit såradt.”

Ändring i denna § föreslås i en inom Första Kammaren af Herr W. Croneborg afgifven samt till Lag-Utskottet hänvisad motion, N:o 37.

“Enligt hvad erfarenheten visat“, säger motionären, “gifver den föreskrift i Kongl. Jagtstadgans 7 §, som berättigar jägare att på annans egoområde förfölja och döda det villebråd han på egen mark sårat, upphof till mångfaldiga missbruk af jagträtt, i synnerhet beträffande den nu så allmänt idkade förföljelsen af vårt förnämsta villebråd, elg. Sålunda kan en mindre jordegare, hvars egoområde är för inskränkt för att kunna idka en rationel jagt på detta djur, bereda sig emot jagtstadgans grunder stridande utvidgning af sitt lagliga jagtområde genom tillämpning af denna §, på det sätt att han, utan utsigt att kunna döda det anträffade villebrådet, likväl lindrigt sårar detsamma och derigenom bereder sig rättighet till att fortsätta jagten in på en grannes område, under förhoppning om att der slutligen kunna döda det sårade djuret. Den beklagansvärda följden häraf är att sålunda skadade djur, om de undgå sin förföljare, dock slutligen duka under

för den lidna skadan, och i den trakt, der jag har mitt hemvist, anträffar man icke sällan efter jagttidens slut skadeskjutna och döda djur, hvilka sålunda hvarken komma det allmänna eller den enskilde till nytta.

“För att förebygga den frestelse till ett sådant grymt och lätt-sinnigt skadande af detta våra skogars ädlaste villebråd önskar jag den förändring i åberopade lagparagraf, att förföljandet väl fortfarande må tillstädjas in på grannens egoområde, men att, derest detsamma fälles, det skall åligga jägaren, vid påföljd af straff för uraktlåtenhet häraf, att derom underrätta jordegaren, hvilken skall vara det fällda djurets rätte egare.

“Jag föreslår således följande förändrade lydelse af 7 § i Kongl. Maj:ts förnyade Jagtstadga af den 21 Oktober 1864:

“Drifver någon upp djur — — — djuret förut är såradt; dock tillfalle detsamma jordegaren, om det der fälles, och åligger det jägaren att genast underrätta jordegaren om djurets fällande, liksom att utvisa platsen, hvarest det blifvit fäldt. Är det björn, varg, lo eller jerf, som jagas, behåller jägaren djuret, om det fälles, äfven om det förut icke blifvit såradt.

“Öfverlemnande jag åt Utskottet att så väl bestämma den närmare straffpåföljden för uraktlåtenheten häraf, som ock uti ofvan åberopade paragraf föreslå de redakt onsförändringar, hvilka till äfventyrs kunna vara mera lämpliga för att ernå det mål jag åsyftar.“

Utskottet är visserligen villigt att erkänna, att det af motionären till ändring förordade stadgandet i § 7 af gällande Jagtstadga någon gång kan, särskildt beträffande jagt å elg, föranleda missbruk; men då Utskottet för sin del finner stadgandet hvila på riktig grund, kan det möjligen, någon gång inträffande missbruket deraf icke för Utskottet innebära tillräckligt skäl att i samma stadgande göra ändring. Då motionären såsom en beklagansvärd följd af de nu i ämnet gällande bestämmelser och såsom hufvudskäl för sitt förslag andrager, att jagade djur, som blifvit sårade å ett område, ofta, när de förföljas in på ett angränsande, der undgå sina förföljare, men sedermera anträffas skadeskjutna och döda samt alltså hvarken komma det allmänna eller den enskilde till nytta, befarar deremot Utskottet, att bifall till motionärens förslag snarare komme att medföra de följder, motionären vill före-

bygga, ty den utsigt att kunna för egen räkning fälla ett såradt djur, hvilken måste antagas vara en kraftig eggelse till jagtens fortsättande å främmande område, skulle ju icke vidare förefinnas.

Utskottet hemställer,

att motionen icke må vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 14 Februari 1884.

På Lag-Utskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.